

Op deze zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren tasten we even in het duister: Jezus heeft voorgoed de aarde verlaten, en de Helper, zijn Geest, is nog niet onder ons.

Voor Jezus' leerlingen toen en ook voor ons vandaag kan dit een gevoel van ontreddeking geven. De chaos en de duisternis toen en vandaag in deze wereld lijkt het weer over te nemen van het licht.

Lijkt... want er is een 'en toch'...

Al van bij de eerste woorden in de Bijbel, in het eerste scheppingsverhaal in Genesis, scheidt God het licht van de duisternis opdat het voor alle mensen 'goed' zou zijn. En God blijft mensen oproepen tot bevrijding: het naleven van de geboden helpt ons op weg naar het licht en een goed leven.

Vandaag geeft Jezus ons een nieuw gebod, een dubbelgebod eigenlijk: liefde tot God en liefde tot de naaste. En Jezus geeft ons dit niet zomaar mee tussen de soep en de patatten. Neen, Hij geeft ons deze boodschap mee op een moment dat hij de dood in de ogen kijkt. Bij het Laatste Avondmaal, wanneer het lijden aanbreekt, bidt Hij voor zijn leerlingen, en dus ook voor ons, zijn volgelingen vele eeuwen later.

We horen geen smeekbeden in Zijn stervensuur om Hem te sparen of zaken die Hij voor zichzelf vraagt. Neen, Hij bidt tot drie maal toe voor eenheid onder allen – zijn leerlingen toen en wij vandaag. Zelfs op dit cruciale moment in Zijn leven blijft zijn blik op anderen gericht. Het gebed om eenheid werd Zijn testament.

Eenheid, het hoge woord is er uit. Hoe fel werd en wordt die eenheid niet bedreigd in deze wereld. We moeten nog niet te ver in het rond kijken om conflicten en verdeeldheid op te sporen. Maar ook binnen de Kerk, de gemeenschap bij uitstek die Jezus' testament ten uitvoer zou moeten brengen, toont de geschiedenis een verhaal van gebrokenheid en uiteenvallen.

Wil dit zeggen dat Jezus geen pluriformiteit toeliet of geen verschillende meningen accepteerde? Natuurlijk niet. Waar gaat het dan wel over? Jezus' gebed om eenheid onder mensen is gebaseerd op een stevig fundament van liefde. Liefde tot God en liefde tot de naaste zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Het ene naleven leidt tot de naleving van het andere en zo tot eenheid. Vanuit die sterke onderlinge liefde kunnen christenen een teken van eenheid zijn in deze wereld.

Jezus legt de lat hoog: de liefde tussen Hem en God zijn vader, deze volmaakte liefde moet ons als voorbeeld inspireren. In en door Jezus'

woorden en handelingen weten we hoe God tot ons spreekt. Doorheen Jezus kennen we God. Jezus' voorbeeld ter harte nemen zet ons op weg naar een meer rechtvaardige samenleving, naar de bevrijding die God voor elke mens voor ogen heeft.

In en doorheen onze inzet – met al onze verscheidenheid aan talenten – kan eenheid groeien.

En ja: er zijn hindernissen op deze weg, kapers op de kust. Dat ervaren Jezus zelf al met de Joodse religieuze gezagsdragers: eerder dan in beweging te komen op die weg naar liefde, wilden zij hem van kant maken. En in de eerste lezing hoorden we dat ook één van de eerste diakens, Stefanus, hetzelfde lot onderging. Er zullen altijd mensen zijn die zich door deze grondhouding van liefde voor allen bedreigd voelen en boodschappers van goed nieuws uit de weg willen ruimen. Martin Luther King, Oscar Romero,... het zijn voorbeelden uit de recentere geschiedenis van mensen die tegen deze grondhouding van egoïsme wilden ingaan en dit met hun leven moesten bekopen. Er worden ook vandaag nog stenen gegooid naar wie Jezus' testament – dit streven naar eenheid en liefde – willen uitvoeren. We zijn er dus nog lang niet....

En toch is het niet onmogelijk. Als we allen binnen de krijtlijnen kleuren is eenheid wel mogelijk: basisrespect voor het anders-zijn van de andere waar doorheen dialoog verstandhouding en verbinding tot stand komen.

We mogen vol geloof en vertrouwen op God – net zoals Stefanus trouwens – uitzien naar de Helper, de Geest van liefde, die samen met de Vader en de Zoon ook ons op weg kan zetten naar die eenheid.

We kunnen er in ons dagelijks leven al werk van maken. Zo kunnen we als kleine en christelijke kernen een teken worden van hoop, dat het licht het in deze wereld kan halen van de duisternis.

Zo heeft God het immers bedoeld.

Hilde Verplancke